

Achter glas.

Een bijbel ligt opengeslagen op tafel. “Er komt een ramp, een ramp als nooit tevoren, het einde komt, het nadert, het is daar, het einde komt, de ondergang voor jullie die dit land bewonen. De dag dat er paniek heerst is nabij, de tijd dat de vreugdekreet verstomt op de bergen. (Ezechiël 7:1-7) De profeet gaat nog een tijdje zo door. Ook ander bijbelboeken gloriëren in doemdenkerstaal. De Klaagliederen van Jeremia zijn ook heel mooi, beeldend, krachtig. Voor je humeur is zelfs de krant een betere keuze. In huis klinkt de Mattheus. Het is tenslotte de veertigdagentijd, de oorspronkelijke quarantaine periode. Natuurlijk slik ik iets weg bij dit verhaal over het in de steek gelaten worden door vrienden zoals Petrus die in slaap valt, actieheld speelt en vervolgens verloochent. Maar ook door de vader. De muziek is hemels.

Andere teksten flarden door mijn hoofd. “Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn ...” O, dat is er één te veel. Als ik met niemand spreek, zijn mijn gedachten nogal ongecensureerd.

Wat een onzin. Ik heb de wereld aan mogelijkheden om met anderen te spreken. Passief door tv en boek, actief door internet en telefoon. Er zijn burens die mijn boodschappen wel willen doen als ik te bang ben. Ik woon in een goed huis, warm, licht en ruim. Als kasplantje kun je het niet beter hebben.

En is het niet zo dat op Goede Vrijdag Pasen volgt, dat nadat we in tranen terneergeslagen hebben gezeten, we weer mogen genieten van elkaar, van het gemeenschappelijk bij elkaar zijn. Wat zou het als dat nog 3 maanden duurt.

De bijbel blijft opengeslagen. Er staan ook hoopgevende teksten. Pasen, Pinksteren – niet op dezelfde dag. Of probeer Psalm 23:4.

Die mag u even zelf opzoeken. Wel even handen wassen.

roelof